

List od Preláta (február 2009)

V tomto liste si spolu s prelátom pripomíname dve dôležité výročia, ktoré obidve pripadajú na 14. februára, a to založenie ženskej vetvy v Opus Dei a založenie Kňazskej spoločnosti Svätého kríža. Ďalej nám Otec pripomína, že modlitbu, ako aj celú apoštolskú prácu v prospech jednoty kresťanov musí sprevádzať radostné a veľkodušné pokánie, ktoré nás úzko spája s Ježišom Kristom podľa vzoru svätého apoštola Pavla.

12.02.2009

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Modlitba je a vždy bude prvou zbraňou v boji o Boží dar jednoty kresťanov. Snažili sme sa ju používať obzvlášť v posledných týždňoch pri príležitosti oktávy modlitieb za jednotu kresťanov, ktorá má v tomto roku —venovanom svätému Pavlovi — zvláštny význam. V Opus Dei sa okrem toho na odporúčanie svätého Josemaríu každý deň modlíme *pro unitate apostolatus*, prosiac Boha, aby tí, čo vzývajú meno Ježiša Krista a uznávajú ho ako Pána, čo najskôr tvorili jedno stádo pod jedným pastierom[1].

Teraz by som vám chcel pripomenúť, že spolu s modlitbou, celú apoštolskú prácu —preto aj prácu v prospech

jednoty kresťanov— musí sprevádzať radostné a veľkodušné pokánie, ktoré nás úzko spája s Ježišom Kristom. Nezabúdajme, že na kríži nás náš Pán vykúpil z našich hriechov a otvoril nám cestu zjednotenia sa s ním.

Náš Otec opakoval, že umŕtvovanie je *modlitba zmyslov*[2]. Musíme milovať Krista na kríži a zdieľať s ním naše malé a veľké protivienstvá —okrem osobného dobrovoľného pokánia—, plní radosti, že môžeme spolupracovať, ako učí svätý Pavol, na raste mystického tela: *Teraz sa radujem v utrpeniach pre vás a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev*[3].

Na mnohých miestach si ľudia nie sú vedomí hodnoty očisťovania sa a spolupráce na vykupiteľskom diele, ktoré sú spojené s bolesťou, ktorá je prijímaná a obetovaná v spojení s

Ježišom Kristom. Tu je veľmi aktuálna úvaha svätého Josemaríu pri jednom zastavení *Krížovej cesty*: *Všade okolo nás pociťujeme ovzdušie strachu pre krížom, pred Pánovým krížom. Každú životnú nepríjemnosť hneď nazývame “krížom”, nie sme schopní postaviť sa k nej ako Božie deti, znášať ju, pociťovať jej nadprirodzenú hodnotu. Ide to až tak ďaleko, že sa na cestách mnohokrát odstraňujú kríže, ktoré tam postavili naši predkovia...!*

Kristovým utrpením sa potupné drevo stalo znakom víťazstva. Kríž je Vykupiteľov poznávací znak: in quo est salus, vita et resurrectio nostra: v ňom je naša spása, náš život, naše vzkriesenie[4].

Pozývam vás zahĺbiť sa nad týmito slovami, najmä v nasledujúcich týždňoch, keď sa pripravujeme na slávenie 14. februára —dňa vzdávania vďaky v Opus Dei, keďže je

to výročie dvoch dátumov založenia —, a tiež v posledný týždeň mesiaca, pri príležitosti začatia Pôstneho obdobia. Pri zmienke na začiatok apoštolskej práce v Diele so ženami v roku 1930 a Kňazskej spoločnosti Svätého kríža v roku 1943 bol náš Otec plný vďaky voči Bohu. V tom, že tieto dve udalosti v dejinách Diela sa uskutočnili v rovnaký deň, aj keď v rozličných rokoch, objavil svätý Josemaría zvláštny znak Božej Prozreteľnosti.

Na jednej strane videl v tejto zhode okolností prejav podstatnej jednoty medzi rozličnými časťami Božieho ľudu v Diele. Zároveň svätý Josemaría pochopil s novou jasnosťou, že Kristus na kríži má vládnuť nad každou činnosťou členov Opus Dei. V auguste 1931 ho Pán nechal pochopiť, že si želá, aby Boží muži a ženy postavili kríž na vrchol všetkej ľudskej činnosti, prostredníctvom svojej posvätenej a

posväcujúcej práce. Toto Božie želanie sa stalo skutočnosťou 14. februára 1943, kedy —ako zdôrazňoval náš Zakladateľ—*Pán chcel korunovať Dielo Svätým krížom.*

Hlboké teologické, duchovné a apoštolské prepojenie medzi laikmi a kňazmi, ktoré je charakteristickou črtou Opus Dei od začiatku, dostalo svoju adekvátnu právnu podobu, keď bolo rímskym pápežom Jánom Pavlom II. zriadené ako osobná prelatura. Ďakujeme Najsvätejšej Trojici za účinnosť tejto organickej spolupráce kňazov a laikov v misii Cirkvi *pro mundi vita*^[5], za život sveta.

Vzhľadom na tieto výročia komentoval svätý Josemaría pri jednej príležitosti: *Myslel som si, že v Opus Dei budú len muži. Nie že by som nemal rád ženy —veľmi milujem Matku Božiu; milujem svoju matku a vaše matky; mám rád všetky svoje*

dcéry, ktoré sú Božím požehnaním na celom svete—, ale pred 14. februárom 1930 som nevedel nič o vašej existencii v Opus Dei, avšak v mojom srdci horela túžba vo všetkom plniť Božiu vôľu. A keď som dokončil slávenie svätej omše v onen deň, vedel som, že Pán chce ženskú vetvu. Neskôr, 14. februára 1943 chcel Pán korunovať svoje dielo krížom: vznikla Kňazská spoločnosť Svätého kríža[6].

A obracajúc sa konkrétne na ženy v Diele, dodal: *Dcéry moje, máte kňazskú dušu, opakujem vám so svätým Petrom: vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis (1 Pe 2, 9). Ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ... A okrem toho, máte privilegium, že Boh si vyvolil ženu za svoju Matku: vždy Panna, naša Matka svätá Mária, ktorá zostala pod krížom, silná, plná lásky. Od nej sa učíte byť spoluvykupiteľkami (...). S vašou*

túžbou klaňať sa Bohu, konať pokánie, ďakovať, úpenlivo prosiť, doplňujete to, čo chýba —ako zdôrazňuje svätý Pavol— Kristovmu utrpeniu: et adimpleo ea quæ desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia —a na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev. (Kol 1, 24). A Pán, ktorý je Božský Rozsievач —myslite na to podobenstvo—, vás vezme do svojich krvácajúcich rúk ako hrstku pšenice, stlačí vás a rozsype vás do vzduchu, aby ste sa rozptýlili po celej zemi. Ste Pánovým požehnaním. Ste plodnosťou Pána a s jeho pomocou zmôžete všetko[7].

Kňazská duša je charakteristikou všetkých kresťanov vložená do nás krstom a sviatosťou birmovania. Boh chce, aby aktívne pôsobila vo všetkých tak, ako ľudská duša v každom okamihu svojou silou dáva život údom tela. Zachovajme tohto

kňazského ducha stále živého, ktorý má byť ako bitie nášho srdca: duchovný impulz, ktorý nás vedie k jednote s ukrižovaným a zmŕtvychvstalým Ježišom, s túžbou byť úplne jeho nástrojmi pre spásu duší. Aký vplyv má svätá oltárna obeta na tvoj deň, na tvoju prácu, na tvoju bratskosť, na tvoj apoštolát? Rastie každý deň tvoja láska k Pánovmu utrpeniu? Podnecuješ vo svojej duši nutnosť pokánia?

Dcéry moje a synovia moji, bolo to v tomto mesiaci, kedy náš Otec v nepotlačiteľnom impulze lásky povedal Pánovi počas rozdávania svätého prijímania rehoľníckam v kostole Patronátu svätej Alžbety, oné slová: *milujem ťa viac než ony*. A počul naliehavú Božskú výčitku: *Láska, to sú skutky, nie pekné slová*[8]: bola to prosba nepovoliť v modlitbe a v pokání, ktoré už vytrvalo vykonával.

Skúsenosť svätého Pavla, človeka, ktorý miloval kríž a ktorého spaľovala horlivosť za spásu sveta, má byť prítomná vo všetkých veriacich. Pápež Benedikt XVI. nám to často pripomína počas tohto roku venovanému tomuto apoštolovi. **U svätého Pavla —povedal pri jednej audiencii—má kríž v ľudských dejinách prioritné miesto; predstavuje ústredný bod jeho teológie, pretože slovo „kríž“ znamená spásu ako milosť darovanú každému stvoreniu. Téma Kristovho kríža sa stáva podstatným a prvoradým prvkom apoštolovho ohlasovania**[9].

Svätý Pavol neprestáva ohlasovať nutnosť kríža v každom okamihu, ani v mestách —ako Korint— kde vládol výrazný hedonizmus.

Neprehliadnime tento konkrétny príklad správania, ktorý musíme všetci nasledovať, obzvlášť v našich časoch. *Lebo slovo kríža* —ohlasoval

Apoštol bez ľudských ohľadov— je bláznovstvom pre tých, čo idú do záhuby, ale pre tých, čo sú na ceste spásy, teda pre nás, je Božou mocou (...). Bohu sa zapáčilo spasť veriacich bláznovstvom ohlasovania. Lebo aj Židia žiadajú znamenia a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo[10].

Dnes, tak ako vždy, je nutné ohlasovať dušiam túto pravdu jasnými slovami, ktoré sú zároveň plné optimizmu, povzbudenia, nádeje. **Apoštol chcel pripomenúť nielen Korinťanom a Galaťanom, ale všetkým nám, že Zmŕtvychvstálý je stále ten, ktorý bol ukrižovaný. „Pohoršenie“ a „bláznovstvo“ kríža, spočívajú práve v tom, že tam, kde všetko vyzerá ako neúspech, bolesť, porážka, práve tam je všetka moc bezhraničnej Božej lásky, lebo kríž**

je vyjadrením lásky a láska je skutočnou silou, ktorá sa odhaľuje práve v tejto zdanlivej slabosti[11].

Láska ku Kristovi je dôvodom nesmiernej Šavlovej sily šíriť kresťanskú zvesť po celom svete.

Mnohí predstavujú svätého Pavla ako bojovného človeka, ktorý vie používať meč slova. Skutočne, na jeho ceste ako apoštol nechýbali spory. Nehľadal povrchnú harmóniu (...). Pravda bola preňho nesmierne veľká na to, aby ju bol ochotný obetovať v prospech vonkajšieho úspechu. Pre neho bola pravda, ktorú zakúsil pri svojom stretnutí so Zmŕtvychvstalým hodná boja, prenasledovania a utrpenia. Ale to, čo ho motivovalo v hĺbke srdca, bola skutočnosť, že ho Ježiš Kristus miluje, ako aj túžba šíriť túto lásku iným ľuďom. Svätý Pavol bol človek schopný milovať a všetko, čo koná a trpí, sa dá vysvetliť

jedine vtedy, ak vychádzame z tohto stredobodu. Základné myšlienky jeho hlásania môžeme pochopiť iba na tomto základe[12].

V týchto riadkoch nájdeme dôkladný opis toho, čo je pohnútkou pre kňazskú, apoštolskú dušu, ktorú v nás musíme všetci podporovať. Sú ozvenou iných slov apoštola: *caritas Christi urget nos*[13], ženie nás Kristova láska. A ďalšie jeho slová: *Veď ak hlásam evanjelium, nemám sa čím chváliť; to je moja povinnosť, a beda mi, keby som evanjelium nehlásal!*[14]. Horlivé úsilie byť verný Kristovmu príkazu —tomu istému, ktorý sme dostali my všetci kresťania — podnietilo Pavla neúnavne cestovať po celom svete, dávajúc poznať Ježiša, bez toho aby bral v úvahu strasti a obety, ktoré si plnenie jeho misie vyžadovalo. Rovnaká túžba pohýnala prvých kresťanov. *Všetci sa vybrali* —pripomínal nám svätý Josemaría, v okamihoch

silného náboženského
prenasledovania—, svojou čistotou
očistiť špinavú a zelenkastú močarinu
pohanského sveta (...). Rímska
spoločnosť začína užasnuto
pozorovať, že mladí ľudia, silní na tele
i na duši, sa stávajú apoštolmi novej
viery; neopustili svet a v ničom sa
neodlišujú od ostatných; ak niečím,
tak len plápolajúcim svetlom, ktoré
horí v ich hrudi. Pozoruje tiež panny,
ktoré pochádzajú z patricijských
rodín imperiálneho Ríma a z
plebejcov, ktoré korunujú svoju
nevinnosť pokáním. A začína vnímať
účinkov vytrvalého apoštolátu, bez
prestávky, prekypujúceho
veľkodušnosťou a obetami; cez rámus
osláv, v amfiteátroch a uprostred
obrovských banketov, zaznieva hlas
Krista čoraz hlasnejšie[15].

Áno, dcéry moje a synovia moji, iba v
Ježišovi Kristovi nájdeme dôvod pre
našu službu dušiam, ktorá, ako si
želáme, má rásť každý deň s väčšou

intenzitou a s hlbokou horlivosťou. Ak sa do neho “bláznivo” zamilujeme, ako svätý Pavol, žiadna prekážka alebo ťažkosť, ani vonkajšia ani vnútorná, nebude môcť zabrzdiť náš apoštolát. Meditujme nad inými slovami svätého Josemaríu, ktorý, nasledujúc stopy apoštola, si kládol otázku: *Odkiaľ čerpal svätý Pavol takú silu? Omnia possum in eo qui me confortat! (Flp 4, 13), môžem všetko, pretože sám Boh mi dáva túto vieru, túto nádej, túto lásku. Ja osobne dokážem veľmi ťažko uveriť v nadprirodzený účinok nejakého apoštolátu, ak nemá podporu a zakotvenie v neustálom styku s Pánom. Uprostred práce, áno; v plnom dome alebo uprostred mlčania, so všetkými každodennými problémami, s tými dôležitými i menej dôležitými. Tam, nikde inde, ale so srdcom naplno u Boha. A potom naše slová, naše skutky —dokonca i naše poklesky!— budú vydávať bonus odor Christi (2 Kor 2, 15), Kristovu lúbeznú*

vôňu a ľudia si to určite všimnú a povedia: to je kresťan[\[16\]](#).

O niekoľko dní, 19. februára, je deň, v ktorý don Álvaro oslavoval sviatok svojho patróna. Nasledujme tiež príklad tohto Božieho služobníka, ktorý tak hlboko vtlačil do svojho srdca horlivosť za spásu duší.

Modlime sa, aby *iter* jeho procesu svätorečenia dobre postupoval. Bez toho, aby sme predbiehali rozhodnutie Cirkvi, sme si istí, že uznanie hrdinského stupňa jeho čností bude impulzom, aby sa mnohí rozhodli *premieňať všetky chvíle a okolnosti svojho života na príležitosť milovať Teba a slúžiť kráľovstvu Ježiša Krista*[\[17\]](#).

21. februára budem mať tiež radosť udeliť diakonát vašim dvom pridruženým bratom. Dušu mi napĺňa túžba svätého Josemaríu, aby mohol počítať so službou svojich pridružených synov: za svojho

pozemského života nezažil
uskutočnenie tejto túžby, ale jeho
modlitba a pokánie boli v nebi
vyslyšané, a môžete to vzťahovať na
seba, že ste —sme všetci— plodmi
jeho modlitby, ktorá pokračuje v
nebi, ako aj oného veľkodušného a
radostného pokánia, ktoré
uskutočňoval, pokiaľ tu bol s nami.

Včera ma prijal v súkromnej
audiencii svätý Otec Benedikt XVI.
Neváham pridať týchto pár riadkov k
tomuto listu, aby som vás opäť
povzbudil, aby ste boli vďační za jeho
veľkú lásku a záujem, a za jeho
otcovské požehnanie pre vás
všetkých a pre apoštolskú prácu
Prelatúry. Modlime sa veľa za
svätého Otca, za jeho prácu a na jeho
úmysel.

S láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. februára 2009

[1] Por. *Jn* 10, 16

[2] Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 9

[3] *Kol* 1, 24

[4] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*,
Druhé zastavenie, 5. bod

[5] *Jn* 6, 51

[6] Svätý Josemaría, Poznámky z
kázne, 11.7.1974

[7] *Tamtiež* [8] Por. Svätý Josemaría,
Cesta, č. 933

[9] Benedikt XVI., Príhovor pri
generálnej audiencii, 29.10.2008

[10] 1 *Kor* 1, 18-23

[11] Benedikt XVI., Príhovor pri
generálnej audiencii, 29.10.2008

[12] Benedikt XVI., Kázeň pri
otvorení roka svätého Pavla,
28.6.2008

[13] 2 Kor 5, 14

[14] 1 Kor 9, 16

[15] Svätý Josemaría, Poznámky z
kázne, 26.7.1937

[16] Svätý Josemaría, *Boží přátelé*, č.
271

[17] Por. Modlitba k Božiemu
služobníkovi Álvarovi del Portillo pre
súkromnú pobožnosť